

Jurisprudentienieuwsbrief Bestuursrecht, aflevering 35 2020, nummers 728 – 748 vrijdag 25 september 2020

Landelijk Bureau Vakinhoud rechtspraak, team bestuursrecht

Externe email redactieJnB@rechtspraak.nl
Telefoon 088 361 1020
Citeertitels JnB 2020

De Jurisprudentienieuwsbrief bestuursrecht (JnB) komt – uitgezonderd in vakantieperiodes - elke week uit en bevat een selectie van de meest actuele en belangrijkste bestuursrechtelijke jurisprudentie. De uitspraken worden per (deel)rechtsgebied aangeboden. Door in onderstaande inhoudsopgave op het onderwerp van voorkeur te klikken komt u direct bij de uitspraken op het desbetreffende rechtsgebied. De essentie van de uitspraak wordt beknopt weergegeven in koptekst en samenvatting. De link onder de uitspraak leidt door naar de volledige tekst van de uitspraak.

Inhoud

In deze Jurisprudentienieuwsbrief Bestuursrecht vindt u de volgende

onderwerpen: (Door op het onderwerp te klikken komt u direct bij de uitspraken op het betreffende rechtsgebied.)

Algemeen bestuursrecht.....	3
Omgevingsrecht.....	4
Wabo.....	4
Waterwet.....	8
Ambtenarenrecht.....	8
Volksverzekeringen.....	9
Sociale zekerheid overig.....	12

Disclaimer

De Jurisprudentienieuwsbrief Bestuursrecht is een uitgave van het Landelijk Bureau Vakinhoud rechtspraak (hierna: LBVr), team bestuursrecht. De nieuwsbrief is met de grootst mogelijke zorg samengesteld. Het LBVr kan de juistheid, volledigheid en actualiteit van de nieuwsbrief echter niet garanderen. Voor zover de nieuwsbrief links bevat naar websites, is het LBVr niet aansprakelijk voor de inhoud daarvan. De inhoud van de nieuwsbrief is uitsluitend bedoeld voor uw eigen gebruik. Ander gebruik, waaronder de commerciële exploitatie van de inhoud van de nieuwsbrief, is niet toegestaan. Er kunnen geen rechten aan de inhoud van de nieuwsbrief worden ontleend. Het gebruik dat wordt gemaakt van de inhoud van de nieuwsbrief komt voor eigen risico. Aansprakelijkheid voor schade, in welke vorm dan ook - direct en / of indirect - ontstaan door dan wel voortvloeiend uit gebruik van de inhoud van de nieuwsbrief, wordt door het LBVr afgewezen.

TOZO, NOW, TOFA.....	12
Bestuursrecht overig.....	13
APV.....	13
Paspootwet.....	16
Wet tijdelijk huisverbod.....	18
Vreemdelingenrecht.....	18
Asiel.....	18
Unieburgers.....	20
Richtlijnen en verordeningen.....	22
Vreemdelingenbewaring.....	23

Algemeen bestuursrecht

JnB2020, 728

MK Rechtbank Den Haag, 08-09-2020 (publ. 22-09-2020), SGR 18/8294 en SGR 19/5396

college van burgemeester en wethouders van Krimpenerwaard, verweerder.

Awb 1:3

BESLUIT. I.c. is de brief van verweerder waarin aan eiser wordt bericht dat zijn verzoek tot handhaving inzake het bedrijf van [derde-partij] wordt toegewezen, niet aan te merken als besluit in de zin van de Awb. Uit die brief blijkt dat eerder aan [derde-partij] een waarschuwingsbrief is gestuurd. Anders dan eiser veronderstelt, is deze waarschuwing niet gebaseerd op een wettelijk voorschrift, maar op een beleidsregel. Met deze waarschuwing wordt aan [derde-partij] geen verplichting opgelegd of een recht onthouden. De waarschuwing is dus niet gericht op rechtsgevolg.

[ECLI:NL:RBDHA:2020:9181](https://ecli.nl/RBDHA:2020:9181)

JnB2020, 729

MK ABRS, 23-09-2020, 201908266/1/A3.

burgemeester van Utrecht, appellant.

Awb 1:3, 4:84

Algemene plaatselijke verordening Utrecht 2010 (Apv) 2:46

Beleidsregel sluiting van voor het publiek openstaande gebouwen

BELEIDSREGEL. APV. OPENBARE ORDE. De burgemeester betoogt terecht dat de vraag of hij over de bevoegdheid beschikt om krachtens artikel 2:46, eerste lid, van de Apv tot sluiting over te gaan, moet worden beantwoord aan de hand van de Apv en de toelichting daarop. Dit neemt echter niet weg dat de burgemeester op grond van artikel 4:84 van de Awb moet handelen overeenkomstig de Beleidsregel. De Beleidsregel bevat regels waaraan de burgemeester zich dus moet houden bij het gebruiken van de in artikel 2:46, eerste lid, van de Apv neergelegde bevoegdheid

[ECLI:NL:RVS:2020:2282](https://ecli.nl/RVS:2020:2282)

Zie in dit verband ook de samenvatting van deze uitspraak onder het kopje "APV" (JnB2020, 738).

JnB2020, 730

MK Rechtbank Noord-Nederland, 22-06-2020 (publ. 18-09-2020), C18/199417 PR RK 20-177

Awb 8:15

WRAKING. Een beweerd gebrek aan onafhankelijkheid van alle rechters die reeds eerder over een zaak waarbij [verzoeker] partij is geweest hebben geoordeeld, levert i.c. geen grond voor wraking op als niet is gemotiveerd waarom elk van de desbetreffende rechters onvoldoende onafhankelijk zouden

zijn. Dit geldt evenzeer voor het op voorhand wraken van rechters die in eerder behandelde zaken een beslissing hebben gegeven.

[ECLI:NL:RBNNE:2020:3208](https://eur-lex.europa.eu/eli/nl/rbnne/2020/3208)

JnB2020, 731

Rechtbank Amsterdam, 28-04-2020 (publ. 22-09-2020), AMS 20/1264

bestuur van de Koninklijke Notariële Beroepsorganisatie, verweerder.

Awb 6:15, 8:4 lid 4 aanhef en onder b

BEVOEGDHEID. I.c. heeft eiseres beroep ingesteld tegen de fictieve weigering van verweerder om op haar klacht te beslissen. Ingevolge artikel 8:4, vierde lid, aanhef en onder b, van de Awb kan geen beroep kan worden ingesteld tegen een besluit inhoudende een ambtshandeling van een notaris. Er kan dus ook geen beroep bij de bestuursrechter worden ingesteld tegen de schriftelijke weigering om een besluit te nemen (fictieve weigering) noch tegen het uitblijven van een besluit. Eiseres heeft de mogelijkheid om haar klacht voor te leggen aan de Geschillencommissie Notariaat. De Geschillencommissie Notariaat behandelt klachten over de dienstverlening of de rekening (declaratie) van de notaris. De beroepschrift van eiseres kan niet ter behandeling worden doorgestuurd omdat de procedure bij een geschillencommissie geen bestuursrechtelijke procedure is. Artikel 6:15 van de Awb gaat alleen over bestuursrechtelijke procedures.

[ECLI:NL:RBAMS:2020:4302](https://eur-lex.europa.eu/eli/nl/rbams/2020/4302)

[Naar inhoudsopgave](#)

Omgevingsrecht

Wabo

JnB2020, 732

MK Rechtbank Limburg, 24-07-2020 (publ. 23-09-2020), ROE 18 / 1220 en ROE 18 / 1224

college van gedeputeerde staten van Limburg, verweerder.

Awb 3:15, 6:13

Wet algemene bepalingen omgevingsrecht (hierna: Wabo) 2.1 lid 1 aanhef en onder a, c en e

WABO-milieu. Omgevingsvergunning.

In de omstandigheid dat deze rechtbank bij uitspraak van 21 december 2018 ([ECLI:NL:RBLIM:2018:12159](https://eur-lex.europa.eu/eli/nl/rblim/2018/12159)) het HvJ van de EU de (préjudiciële) vraag heeft voorgelegd in hoeverre toepassing van artikel 6:13 van de Awb verenigbaar is met het Europese recht en in het bijzonder het Verdrag van Aarhus, wordt i.c. geen aanleiding gezien om het beroep van [eiser] aan te houden omdat zijn beroepsgronden identiek zijn aan die van de overige eisers.

GEZONDHEID. I.c. bestaat er geen grond voor het oordeel dat de omgevingsvergunning niet kon worden verleend vanwege de gezondheidsrisico's van vervuiling van het effluent met veemedicatie. Verder bestaat er op basis van de actuele kennis geen grond om de beoordeling en conclusie van verweerder ten aanzien van de gevolgen voor de (volks)gezondheid voor onjuist te houden.

Besluit waarbij verweerder heeft verweerder aan [vergunninghouder] een omgevingsvergunning als bedoeld in artikel 2.1, eerste lid, aanhef en onder a, c en e, van de Wabo verleend voor een inrichting voor bioraffinage. [...]

De machtiging en artikel 6:13 van de Awb

4. De rechtbank stelt vast dat bij de beide zienswijzen die de gemachtigde heeft ingediend geen machtiging was gevoegd. Bij een van de zienswijzen was wel een lijst met namen (en handtekeningen) van een groot aantal natuurlijke personen gevoegd, waarop was vermeld dat deze personen de zienswijze onderschreven.

4.1. De rechtbank stelt, ambtshalve toetsend, vast dat [eiser L.] , wonend aan de Horsterweg [huisnummer] te Grubbenvorst, niet voorkomt op de lijst van personen die bij de zienswijze is gevoegd. Ingevolge artikel 6:13 van de Awb kan geen beroep bij de bestuursrechter worden ingesteld door een belanghebbende aan wie redelijkerwijs kan worden verweten dat hij geen zienswijzen als bedoeld in artikel 3:15 van die wet naar voren heeft gebracht. De rechtbank zal het beroep van [eiser L.] dan ook reeds hierom niet-ontvankelijk verklaren. In de omstandigheid dat deze rechtbank bij uitspraak van 21 december 2018 ([ECLI:NL:RBLIM:2018:12159](#)) het Hof van Justitie van de Europese Unie de (préjudiciële) vraag heeft voorgelegd in hoeverre toepassing van artikel 6:13 van de Awb verenigbaar is met het Europese recht en in het bijzonder het Verdrag van Aarhus (hierna: het Verdrag), ziet de rechtbank geen aanleiding om het beroep van [eiser L.] aan te houden. Daargelaten of de voorliggende zaak behoort tot een van de in de bijlage bij het Verdrag genoemde categorieën waarop het Verdrag van toepassing is, bestaat geen reden voor aanhouding omdat de beroepsgronden van [eiser L.] identiek zijn aan de beroepsgronden, die zijn aangevoerd namens de overige eisers. Deze beroepsgronden zullen inhoudelijk door de rechtbank worden besproken. [...]

Gezondheid

25. Eisers hebben in dit kader gewezen naar de zienswijzen en het daarbij gevoegde deskundigenrapport van AGEL Adviseurs van 27 juni 2016. Daarin is aangegeven dat uit onderzoek blijkt dat er veel soorten antibiotica in mest zijn aangetroffen en dat er nog niet veel bekend is over de aanwezigheid van antibiotica in effluentwater. Eisers betogen dat met de risico's van veemedicatie in het afvalwater voor de kwaliteit van het oppervlaktewater in onvoldoende mate rekening is gehouden. Zij stellen dat volgens verweerder met de toegepaste technieken het risico tot een aanvaardbaar niveau wordt teruggebracht, waarbij verwijderingspercentages van 80 en 90% worden genoemd, maar die verwijderingspercentages hebben geen betekenis indien onbekend is welke concentratie van vervuiling aan de orde is. Volgens eisers ontbreekt bij de stelling van verweerder dat geen onaanvaardbare risico's optreden een milieuwetenschappelijke onderbouwing en heeft verweerder op basis van onvoldoende onderzoek beslist dat de risico's aanvaardbaar zijn. Tevens voeren eisers aan dat de beschikbare

milieuwetenschappelijke inzichten duidelijk maken dat bio-aerosolen een mogelijk risico voor de gezondheid vormen en dat mestbewerkingsinstallaties een bron van bio-aerosolen zijn. Het RIVM-onderzoek naar de emissies van bio-aerosolen uit veehouderijen en de relatie tussen gezondheidseffecten en endotoxinen en de nabijheid van veehouderijen, had verweerder, gelet op het ontbreken van een GGD-advies, aanleiding moeten geven om te onderzoeken met welke maatregelen en voorschriften risico's van emissies bio-aerosolen voor de gezondheid zoveel mogelijk beperkt kunnen worden. Om emissies van bio-aerosolen te voorkomen stellen eisers een aantal aanvullende voorschriften voor. Daarnaast voeren zij aan dat de mest weliswaar eerst wordt gehygiëniseerd om de mest exportwaardig te maken, maar dat de effectiviteit van dat proces sterk afhankelijk is van het soort bacterie. Hoewel hygiënisatie zorgt voor een vrijwel steriel product, is de mest daarna niet helemaal pathogenvrij, aldus eisers. [...]

25.2. De StAB heeft in haar verslag aangegeven dat het bevoegd gezag BBT in acht dient te nemen en dat het, wanneer specifieke BBT-documenten ontbreken, zelf BBT dient vast te stellen. Ten aanzien van het gehanteerde "Achtergronddocument vergunningenbeleid voor lozingen van afvalwater uit mestverwerkingsinstallaties" van Royal Haskoning DHV en Wageningen UR, constateert de StAB dat dit achtergronddocument is gebaseerd op specialistische kennis vanuit meerdere invalshoeken en om die reden maatschappelijk draagvlak heeft. De technieken, beschreven in dit document, zijn volgens de deskundige dan ook als BBT te beschouwen en kunnen als zodanig worden toegepast. De StAB geeft verder aan dat de overwegingen in het bestreden besluit aansluiten bij de conclusies in het achtergronddocument. De toepassing van omgekeerde osmose, die met een middelvoorschrift in de watervergunning is voorgeschreven, kan worden aangemerkt als BBT. De StAB deelt niet de opvatting van eisers dat op basis van onvoldoende onderzoek is geoordeeld dat de risico's van watervervuiling door veemedicatie aanvaardbaar zijn. De rechtbank ziet geen aanleiding om de deskundige niet te volgen in deze conclusie. Er bestaat geen grond voor het oordeel dat de omgevingsvergunning niet kon worden verleend vanwege de gezondheidsrisico's van vervuiling van het effluent met veemedicatie. In dat kader verwijst de rechtbank voorts nog naar haar uitspraak van 30 april 2020 ([ECLI:NL:RBLIM:2020:3332](#)) inzake de watervergunning.

25.3. Ten aanzien van het risico voor de gezondheid van de emissies van bio-aerosolen, heeft de StAB in haar verslag onder meer aangegeven dat de emissies van bio-aerosolen en endotoxinen vanuit de onderhavige mestverwerkingsinstallatie niet zonder meer te vergelijken zijn met een veehouderij. De procesvoering van RMS omvat processtappen waarbij de mest wordt bewerkt in een gesloten systeem, waardoor de emissies naar de lucht worden beperkt. De StAB heeft de relevante aspecten in de bedrijfsvoering beschreven en toegelicht dat door de beoogde procesvoering het digestaat op veel hogere temperaturen wordt behandeld dan bij standaard hygiënisatie. Daarmee is aannemelijk dat ziekteverwekkers in voldoende mate zullen worden gedood. Door de gesloten aanvoer en opslag van mest, co-producten en digestaat, en de aard van de mestbewerking (gesloten systeem en toepassing luchtwassers), kan op basis van de beschikbare kennis worden aangenomen dat er bij het bedrijfsproces van RMS geen sprake is van relevante emissies van endotoxinen naar de lucht. De StAB concludeert dat de actuele kennis, ontleend aan het Kennisbericht Mest en mestbewerking van het

Kennisplatform Veehouderij en humane gezondheid, de beoordeling en de conclusie van verweerder in het bestreden besluit ondersteunt ten aanzien van de beoordeling van de gevolgen voor de (volks)gezondheid. De StAB kan zich verder vinden in het standpunt van verweerder dat met het oog op de waarschijnlijk zeer geringe risico's voor de volksgezondheid vanuit mestverwerkingsinstallaties het opleggen van specifieke voorschriften niet nodig is. De in de aanvraag beschreven, vergunde procesvoering biedt waarborgen voor de bescherming van de volksgezondheid waardoor aanvullende maatregelen of voorschriften niet noodzakelijk zijn. De StAB wijst er verder nog op dat stofdeeltjes afkomstig van mest weliswaar micro-organismen en endotoxinen bevatten, maar dat er in de vergunning lage emissie-eisen zijn gesteld voor stofemissie uit de schoorstenen, mestopslagen en droogtunnel en dat uit het biofilter in de ontvangsthal geen noemenswaardige stofemissie is te verwachten.

25.4. De rechtbank ziet geen aanleiding de deskundige niet te volgen in diens conclusie dat op basis van de actuele kennis geen grond bestaat om de beoordeling en conclusie van verweerder ten aanzien van de gevolgen voor de (volks)gezondheid voor onjuist te houden. De beroepsgronden slagen niet. [...]

[ECLI:NL:RBLIM:2020:5462](https://ecli.nl/RBLIM:2020:5462)

JnB2020, 733

MK Rechtbank Oost-Brabant, 18-09-2020, SHE 19/1879

college van burgemeester en wethouders van Bernheze, verweerder.

Wet algemene bepalingen omgevingsrecht (hierna: Wabo) 2.1 lid 1 aanhef en onder e **WABO-milieu. Gezondheid. De rechtbank vindt het nu nog te vroeg voor het oordeel dat er een verband bestaat tussen een verhoogde kwetsbaarheid voor het coronavirus en een hoge fijn stofconcentratie vanwege een individuele veehouderij. Overigens was het coronavirus nog niet in Nederland vastgesteld toen de omgevingsvergunning werd verleend, zodat verweerder hier ook geen verwijt valt te maken.**

Besluit waarbij verweerder een omgevingsvergunning heeft verleend voor het veranderen van een pluimveehouderij. [...]

7.1 Eiser verwijst naar een recent artikel waarin een verband wordt gelegd tussen het hoge aantal Q-koortsslachtoffers, de coronavirusslachtoffers en de fijn stofuitstoot in de regio waar zijn vader woont. Zowel bij de Q-koorts toen als bij het coronavirus nu, geldt de gemeente Bernheze als een van de epicentra in Nederland. Dit geef al aan dat er wel degelijk een fijn stofprobleem is in deze regio.

7.2 Verweerder moet de volksgezondheidsrisico's van een bedrijf bij de beoordeling van de gevolgen voor het milieu betrekken (zie de uitspraak van deze rechtbank van 16 maart 2018 ([ECLI:NL:RBOBR:2018:1195](https://ecli.nl/RBOBR:2018:1195))). De rechtbank stelt voorop dat voor diverse milieugevolgen die invloed kunnen hebben op de volksgezondheid wettelijke en beleidsmatige toetsingskaders zijn opgesteld. Dit gebeurt doorgaans op basis van geldende wetenschappelijke inzichten. Er is nog geen wettelijk of beleidsmatig toetsingskader voor de volksgezondheidsrisico's vanwege het mogelijke verband tussen (de emissies van) een veehouderij en een verhoogd risico op besmetting door ziektes die van dier op mens overdraagbaar zijn, zoals Q-koorts of (vermoedelijk) het coronavirus.

Dat wil nog niet zeggen dat de vergunning dus maar moet worden geweigerd vanwege een mogelijk volksgezondheidsrisico. Voordat verweerder een dergelijk besluit neemt, is het volgens de rechtbank nodig dat er wetenschappelijk gefundeerde aanwijzingen moeten zijn dat een activiteit een risico voor de volksgezondheid zou kunnen hebben. Als zo'n aanwijzing er is, dan moet het bevoegd gezag, mede gelet op het voorzorgsbeginsel, eerst zelf onderzoeken of dit aanleiding is om de vergunning te weigeren, of om de gezondheidsrisico's te beperken door voorschriften aan de vergunning te verbinden. Hierbij zijn de omstandigheden van het geval van belang, zoals de werking van de betrokken inrichting, de soort van de gehouden dieren en de aard van de omgeving. 7.3 Eiser heeft zelf geen aanwijzingen genoemd, behoudens de algemene verwijzingen in krantenartikelen over het hoge aantal Q-koorts slachtoffers en coronavirus-slachtoffers in de regio met veel veehouderijen. Voor zover de rechtbank bekend is er geen aanwijzing dat de bacterie die Q-koorts veroorzaakt van pluimvee op mensen kan worden overgedragen. Het is de rechtbank ook niet bekend dat het coronavirus van pluimvee op mensen kan worden overgedragen. De rechtbank vindt het dus nu nog te vroeg voor het oordeel dat er een verband bestaat tussen een verhoogde kwetsbaarheid voor het coronavirus en een hoge fijn stofconcentratie vanwege een individuele veehouderij. Overigens was het coronavirus nog niet in Nederland vastgesteld toen de omgevingsvergunning werd verleend, zodat verweerder hier ook geen verwijt valt te maken. [...]

[ECLI:NL:RBOBR:2020:4492](#)

Overige jurisprudentie Wabo-milieu:

- Voorzieningenrechter Rechtbank Noord-Nederland, 17-09-2020 (publ. 18-09-2020), LEE 20/2147 ([ECLI:NL:RBNNE:2020:3204](#)).

[Naar inhoudsopgave](#)

Waterwet

Jurisprudentie Waterwet:

- Rechtbank Zeeland-West-Brabant, 23-07-2020 (publ. 17-09-2020), BRE 19/5208 WATER ([ECLI:NL:RBZWB:2020:3396](#)).

[Naar inhoudsopgave](#)

Ambtenarenrecht

JnB2020, 734

Rechtbank Noord-Holland, 17-09-2020, HAA 20/145

korpschef van politie, verweerder.

Politiewet 2, onderdeel b

Besluit medaille trouwe en langdurige dienst Nederlandse politie 1, onder f ten tweede, 3

AMBTENARENRECHT. BOA. 12½-JARIG AMBTSJUBILEUM. MEDAILLE. De uitleg die verweerder aan artikel 3 van het Besluit geeft, betekent dat BOA's nimmer in aanmerking kunnen komen voor een medaille. Verweerder heeft een te beperkte uitleg aan het bepaalde in artikel 3 van het Besluit gegeven. Verweerder heeft dan ook niet kunnen weigeren eiser voor te dragen voor een medaille.

6.2 Tussen partijen is niet in geschil dat eiser is aan te merken als ambtenaar, zoals beschreven in artikel 1, onder f, ten tweede, van het Besluit is aan te merken.

6.3 In artikel 3 van het Besluit staat dat een medaille wordt toegekend aan de ambtenaar die gedurende een periode van 12½, 25 of 40 jaren werkzaam is binnen de politie en is aangesteld voor de uitvoering van de politietaak. Volgens verweerder kan dit slechts betrekking hebben op de ambtenaren van politie als bedoeld onder ten eerste, omdat die ingevolge de Politiewet 2012 zijn aangesteld voor de uitvoering van de politietaak. BOA's zijn niet als zodanig aangesteld, maar zijn belast met uitvoerende politietaken. De uitleg die verweerder aan artikel 3 van Besluit geeft, betekent dus dat de hele categorie politiemedewerkers die onder ten tweede vallen - de BOA's - nimmer in aanmerking kunnen komen voor een medaille. Zoals verweerder ter zitting heeft bevestigd zijn er immers geen BOA's die ook zijn aangesteld voor de uitvoering van de politietaak. Dat roept de vraag op waarom de BOA's dan wel uitdrukkelijk als 'ambtenaar' in de zin van het Besluit zijn aangemerkt. Indien het de bedoeling van het Besluit zou zijn geweest enkel de politieambtenaren die zijn aangesteld voor de uitvoering van de politietaak een medaille toe te kennen, zou een dergelijke vermelding niet in de rede hebben gelegen. Uit de toelichting op artikel 3 van het Besluit valt wel op te maken dat ambtenaren van politie die bijvoorbeeld louter administratieve werkzaamheden verrichten uitgesloten zijn van toekenning van een medaille, maar niet dat dit ook voor BOA's geldt. Verder is in artikel 4, tweede lid, van het Besluit neergelegd dat het bevoegd gezag bij de aanvraag een verklaring overlegt dat het een ambtenaar betreft als bedoeld in artikel 1, onder f. Ook dat wijst er niet op dat BOA's uitgesloten zouden zijn van het toekennen van de medaille.

6.4 Het vorenstaande brengt de rechtbank tot conclusie dat verweerder een te beperkte uitleg aan het bepaalde in artikel 3 van het Besluit heeft gegeven. Verweerder heeft dan ook niet kunnen weigeren eiser voor te dragen voor een medaille.

[ECLI:NL:RBNHO:2020:7169](https://ecli.nl/RBNHO:2020:7169)

[Naar inhoudsopgave](#)

Volksverzekeringen

JnB2020, 735

MK CRvB, 17-09-2020, 18/4128 ANW

Raad van bestuur van de SvB.

EVRM 8, 14

ANW 4, 5, 14

NABESTAANDENWET. POSTMORTALE INSEMINATIE. Voor het recht op uitkering moet het gaan om een kind van die nabestaande, dat is geboren voor of op de dag van overlijden van de verzekerde, dan wel een kind van wie de vrouw zwanger was op de dag van overlijden van haar echtgenoot. Van deze situaties is onweersproken geen sprake, zodat appellante op grond van de Anw geen recht heeft op nabestaandenuitkering.

Appellante, geboren in 1978, is in 2009 gehuwd met echtgenoot. Haar echtgenoot is in 2010 overleden. Na zijn overlijden is appellante door middel van postmortale inseminatie zwanger geraakt van echtgenoot en in 2013 is hun zoon geboren.

De SvB heeft de aanvraag om nabestaandenuitkering afgewezen, omdat appellante niet voldoet aan de voorwaarden voor het recht op nabestaandenuitkering als bepaald in artikel 14 van de Anw.

4.1. Tussen partijen is niet in geschil dat appellante een nabestaande is in de zin van de Anw. Wel is in geschil of appellante recht heeft op nabestaandenuitkering op grond van die wet.

4.1.1. Op grond van artikel 14, eerste lid, aanhef en onder a, van de Anw heeft recht op nabestaandenuitkering de nabestaande die een ongehuwd kind heeft, dat jonger is dan 18 jaar en niet tot het huishouden van een ander behoort. Op grond van artikel 5, eerste en tweede lid, van de Anw wordt – voor zover hier relevant – als kind aangemerkt, een eigen kind in de zin van de Algemene Kinderbijslagwet (AKW), dat geboren is voor of op de dag van overlijden van de verzekerde. Een kind van wie een vrouw zwanger is op de dag van overlijden van haar echtgenoot, wordt op die dag als reeds geboren aangemerkt. Op grond van artikel 4, tweede lid, aanhef en onder a en b, van de AKW wordt als eigen kind beschouwd het kind van de vrouw die op grond van artikel 198 van Boek 1 van het BW als zijn moeder wordt aangemerkt en het kind van de man die op grond van artikel 199 van Boek 1 van het BW als zijn vader wordt aangemerkt.

4.1.2. Op grond van bovenvermelde bepalingen is voor het recht op nabestaandenuitkering van belang dat de nabestaande een (eigen) kind heeft, dat is geboren voor of op de dag van overlijden van de verzekerde of van wie zij zwanger is op de dag van overlijden van haar echtgenoot. Niet in geschil is dat [zoon] een eigen kind is van appellante. Ook is niet in geschil dat [zoon] een eigen kind is van [echtgenoot]. Dit laatste is echter voor het recht op nabestaandenuitkering niet relevant, omdat in de Anw alleen van belang is of de nabestaande een kind heeft in de zin van die wet. Voor het recht op uitkering moet het echter wel gaan om een kind van die nabestaande, dat is geboren voor of op de dag van overlijden van de verzekerde, dan wel een kind van wie de vrouw zwanger was op de dag van overlijden van haar echtgenoot. Van deze situaties is onweersproken geen sprake, zodat appellante op grond van de Anw geen recht heeft op nabestaandenuitkering.

4.2.1. Appellante heeft met haar betoog een beroep gedaan op de "open norm" van artikel 26 van het IVBPR, artikel 14 van het EVRM en artikel 1 van het Twaalfde Protocol bij het EVRM. Van een direct of indirect als verdacht aangemerkt onderscheid, zoals naar geslacht, ras, geboorte of andere persoonlijke karakteristieken is geen sprake. Dat betekent dat aan de Staat een ruime beoordelingsvrijheid ("margin of appreciation") toekomt bij het beantwoorden van de vraag of gevallen als gelijk moeten worden

beschouwd, en, in het bevestigende geval, of een objectieve en redelijke rechtvaardiging bestaat om die gevallen niettemin in verschillende zin te regelen.

4.2.2. Een beroep op het verbod op discriminatie vereist, wil het beroep kunnen slagen, dat er sprake is van vergelijkbare gevallen. De Anw is een risicoverzekering waarbij het overlijden van de verzekerde het verzekerd risico is. De Anw is gebaseerd op het behoefteprincipe en is gedeeltelijk inkomensafhankelijk. Zoals uit de memorie van toelichting bij de Anw blijkt (Kamerstukken II 1994-1995, 24169, nr. 3, blz. 8) is deze nabestaandenverzekering bedoeld voor een beperkte groep nabestaanden, waaronder nabestaanden met kinderen onder de 18 jaar die door hun zorgplicht voor deze kinderen meer problemen met de combinatie zorg en arbeid hebben dan mensen zonder kinderen en dan ouders die de zorgplicht kunnen delen met een partner. De aard van de verzekering brengt met zich dat van belang is de situatie die zich voordoet op het moment van het intreden van het verzekerd risico, te weten het overlijden van de verzekerde. Op het moment van overlijden van haar echtgenoot had appellante nog niet de zorgplicht voor een kind. Haar situatie onderscheidt zich in zoverre wezenlijk van de situatie van nabestaanden die voor of op de dag van overlijden van hun partner al de zorg hadden voor een kind. Dit betekent dat appellante zich ten tijde van het intreden van het verzekerd risico – het overlijden van haar echtgenoot – niet in een vergelijkbare situatie bevond als een vrouw die al wel de zorg heeft voor haar kind. Dat appellante zich nadat het verzekerd risico zich heeft voorgedaan wel in vergelijkbare omstandigheden bevindt, is in het kader van een risicoverzekering niet van belang. Van ongelijke behandeling van vergelijkbare gevallen kan dan ook niet worden gesproken.

4.2.3. Uit het voorgaande volgt dat de bij het bestreden besluit gehandhaafde weigering aan appellante een nabestaandenuitkering op grond van de Anw toe te kennen, niet leidt tot een schending van de in artikel 14 van het EVRM en de andere genoemde verdragsartikelen opgenomen discriminatieverboden.

4.3. Het beroep dat appellante heeft gedaan op artikel 8 van het EVRM slaagt niet. Niet is in geschil dat appellante met haar zoon [zoon] een gezinsleven heeft als bedoeld in dat artikel. Artikel 8 van het EVRM noch enig ander artikel van dat verdrag garandeert een recht op een socialezekerheidsuitkering. Niet gebleken is dat met de weigering om een nabestaandenuitkering toe te kennen een inmenging heeft plaatsgevonden in het gezinsleven van appellante.

4.4. Met betrekking tot het beroep dat appellante heeft gedaan op de algemene rechtsbeginselen, overweegt de Raad, onder verwijzing naar het arrest van de Hoge Raad van 14 april 1989 (Harmonisatiewetarrest; AB 1989, 207) dat het de rechter niet is toegestaan wetten in formele zin, zoals in casu de Anw, te toetsen aan algemene rechtsbeginselen en dat de rechter voorts niet mag treden in een belangenafweging welke reeds door de wetgever is verricht of geacht moet worden te zijn verricht. Dat er sprake zou zijn van bijzondere niet door de wetgever verdisconteerde omstandigheden, welke volgens diezelfde rechtspraak aanleiding kunnen vormen strikte wetstoepassing achterwege te laten wanneer die toepassing in strijd zou komen met een fundamenteel rechtsbeginsel, is in dit geval niet gebleken. De stelling van appellante dat de wetgever geen rekening heeft gehouden met de sinds 2002 bestaande bijzondere mogelijkheid van postmortale inseminatie, zal op zich juist zijn, maar leidt er niet toe dat hierbij sprake is

van niet (impliciet) verdisconteerde omstandigheden. De Raad begrijpt de bijzondere omstandigheden waarin appellante zich bevindt en de emotionele waarde die zij hecht aan een nabestaandenuitkering, maar de Anw is een overlijdensrisicoverzekering waarbij de situatie op het moment van het overlijden van de verzekerde bepalend is voor het recht op uitkering. De wetgever heeft, afgezien van de uitzondering in artikel 14, derde lid, van de Anw, voor situaties waarin de arbeidsgeschikte nabestaande op het moment van overlijden van de verzekerde geen zorgplicht heeft voor zijn kind, geen recht op nabestaandenuitkering willen doen ontstaan, ongeacht de oorzaak van het ontbreken van die zorgplicht.

4.5. Uit 4.1 tot en met 4.4 volgt dat de rechtbank terecht het bestreden besluit waarbij aan appellante een nabestaandenuitkering op grond van de Anw is geweigerd, in stand heeft gelaten.

[ECLI:NL:CRVB:2020:2215](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Sociale zekerheid overig

TOZO, NOW, TOFA

JnB2020, 736

Rechtbank Noord-Holland, 07-09-2020 (publ. 18-09-2020), HAA 20/3129

Raad van Bestuur van het Uvw, verweerder.

Eerste tijdelijke noodmaatregel overbrugging voor behoud van werkgelegenheid (NOW) 7 lid 3, 10 lid 2

NOW1.0.. Vast staat dat eiseres geen aangifte doet per vier weken, maar per maand. Met verweerder is de rechtbank dan ook van oordeel dat eiseres niet valt onder de bepalingen van artikel 7, derde lid, dan wel artikel 10, tweede lid van de NOW en dat er geen aanleiding is om de loonsom te verhogen met 8,33%. Regeling kent geen hardheidsclausule.

5. De rechtbank ziet zich geplaagd voor de vraag of verweerder de tegemoetkoming juist heeft berekend. Daarbij spitst het geschil zich toe op de vraag of de loonsom al dan niet met 8,33% moet worden verhoogd.

6. De rechtbank is van oordeel dat de NOW-regeling op dit punt duidelijk is geformuleerd. In artikel 7, derde lid van de NOW staat dat de loonsom wordt verhoogd met 8,33%, *indien sprake is van een werkgever die per vier weken aangifte doet* voor de loonheffingen. Dit staat met dezelfde bewoordingen opgenomen in artikel 10, tweede lid van de NOW-regeling: Voor de loonsom wordt uitgegaan van het loon over het eerste aangiftetijdvak van het jaar 2020, met dien verstande dat *indien er sprake is van een aangiftetijdvak van vier weken*, de loonsom in dat aangiftetijdvak wordt verhoogd met 8,33%.

In de toelichting op de regeling staat onder het kopje loonsom vervolgens opgenomen: *Sommige werkgevers doen geen loonaangifte per maand, maar per vier weken. In dat*

geval wordt het loon over vier weken omgerekend naar het loon over een maand door het te verhogen met 8,33%.

Vast staat dat eiseres geen aangifte doet per vier weken, maar per maand. Met verweerder is de rechtbank dan ook van oordeel dat eiseres niet valt onder de bepalingen van artikel 7, derde lid, dan wel artikel 10, tweede lid van de NOW en dat er geen aanleiding is om de loonsom te verhogen met 8,33%.

7. Met verweerder is de rechtbank tevens van oordeel dat de regeling geen hardheidsclausule kent. Uit de toelichting volgt dat hier bij het opstellen van de regeling geen ruimte voor was. In de toelichting staat immers: *De snelheid waarmee de noodmaatregel tot stand is gekomen impliceert dat er mogelijk zaken over het hoofd zijn gezien en de regeling onvoorziene omstandigheden kan hebben. Dit hangt samen met de noodzaak van het op zeer korte termijn beschikbaar stellen van voorschotten en de consequentie daarvan dat de definitieve subsidie achteraf wordt vastgesteld door UWV.*

8. De rechtbank is dan ook van oordeel dat er geen aanleiding en ruimte was tot het verhogen van de loonsom met 8,33% en dat verweerder de hoogte van de tegemoetkoming juist heeft berekend. Het beroep is hierom ongegrond.

[ECLI:NL:RBNHO:2020:7267](#)

Zie voorts de uitspraak van de rechtbank Noord-Holland van 7 september 2020, [ECLI:NL:RBNHO:2020:7268](#).

[Naar inhoudsopgave](#)

Bestuursrecht overig

APV

JnB2020, 737

MK ABRS, 23-09-2020, 201905865/1/A3

burgemeester van Utrecht.

Algemene Plaatselijke Verordening Utrecht 2010 (APV) 1:8, 5:30, 5:31

APV. EVENEMENTEN. GELUID. BELANGENAFWEGING. In dit geval heeft de burgemeester zich op het standpunt kunnen stellen dat de geluidhinder bij het evenement niet onaanvaardbaar is en heeft hij in redelijkheid de evenementenvergunning kunnen verlenen. Er bestaat geen wettelijke verplichting voor bestuursorganen om bij evenementen de Nota Limburg toe te passen. Uit de uitspraak van 10 juli 2019 [ECLI:NL:RVS:2019:2346](#) volgt niet dat ten behoeve van de beoordeling van een evenementaanvraag voor elke nabij gelegen woning een geluidonderzoek moet worden verricht.

[...] de burgemeester [heeft] aan Lepeltje Lepeltje B.V. een evenementenvergunning verleend voor het evenement 'Lepeltje Lepeltje' op [...] Park Lepelenburg [...].

[...] 4. In de uitspraak van 15 mei 2019, [ECLI:NL:RVS:2019:1566](#), heeft de Afdeling onder verwijzing naar haar uitspraak van 11 mei 2016, overwogen dat op objectieve gronden niet valt vast te stellen wanneer een omwonende ten gevolge van een

evenement ondulbare geluidhinder ondervindt. Het oordeel of geluidhinder onaanvaardbaar is, is afhankelijk van het antwoord op de vraag of de burgemeester aan de belangen die zijn gediend met de activiteit die dat geluid veroorzaakt, redelijkerwijs doorslaggevend gewicht heeft kunnen toekennen, aldus de Afdeling.

[...] 4.2. De Afdeling is gelet op hetgeen onder 4.1 is weergegeven van oordeel dat de burgemeester de geluidsnormen voor het evenement 'Lepeltje Lepeltje' heeft mogen vaststellen op de wijze zoals hij dat heeft gedaan. De Afdeling overweegt hiertoe dat Park Lepelenburg in het beleid als evenementenlocatie is aangewezen en dat de burgemeester een onafhankelijk en deskundig bureau heeft ingeschakeld om onderzoek te doen naar en advies uit te brengen over de vast te stellen geluidsnormen. [...] Anders dan de Stichting betoogt, was de burgemeester niet gehouden de normen zoals vermeld in de Nota Limburg, in 1996 opgesteld door de Inspectie Milieuhygiëne, toe te passen. De Afdeling overweegt hiertoe dat geen wettelijke verplichting bestaat voor bestuursorganen om bij evenementen de Nota Limburg toe te passen. De burgemeester heeft er bewust voor gekozen om zijn beleid te baseren op een advies dat betrekking heeft op de specifieke evenementenlocatie Park Lepelenburg en niet op de Nota Limburg. Daartoe was hij ook niet gehouden. Dat in sommige andere gemeenten de Nota Limburg wel wordt toegepast, maakt het voorgaande niet anders.

Anders dan de Stichting betoogt, was de burgemeester evenmin gehouden een onderzoek te doen naar de geluidsisolerende werking van de gevels in de woningen rondom Park Lepelenburg. Uit de door de Stichting genoemde uitspraak van de Afdeling van 10 juli 2019 volgt niet dat ten behoeve van de beoordeling van een evenementaanvraag voor elke nabij gelegen woning een geluidonderzoek moet worden verricht. In die zaak is geoordeeld dat onduidelijk is waarom in het evenementenbeleid van de gemeente Oss de grens van gehoorschade voor het bezoekende publiek maatgevend is geacht voor het bepalen van de maximale geluidsnorm op de gevel van woningen. Niet is gebleken dat er in het evenementenbeleid rekening mee is gehouden wat die doorgerekende norm voor omwonenden betekent. Alleen in dat kader heeft de Afdeling geoordeeld dat het in de rede had gelegen onderzoek te doen naar de gevelisolatie van maatgevende woningen.

Ook anderszins bestaat er geen grond voor het oordeel dat voorafgaand aan de besluitvorming van de burgemeester geen zorgvuldig onderzoek heeft plaatsgevonden naar de in acht te nemen geluidsnormen. [...]

Gelet op het voorgaande heeft de burgemeester, toetsend aan genoemde geluidsnormen, kunnen beoordelen wat de geluidseffecten van het evenement zijn en op basis daarvan een afweging van belangen kunnen maken. De Afdeling is van oordeel dat de burgemeester zich op het standpunt heeft mogen stellen dat de geluidhinder bij dit evenement niet onaanvaardbaar is. Het belang van evenementen voor de stad Utrecht is in het beleid uitvoerig tot uitdrukking gebracht. Daarbij komt dat het hier een kleinschalig evenement betreft, waarbij het ten gehore brengen van muziek een ondergeschikte rol heeft. De burgemeester heeft voldoende rekening gehouden met de mogelijke geluidhinder voor omwonenden. Daarbij betreft de Afdeling dat de burgemeester aan de vergunning geluidsvoorschriften heeft verbonden die, juist ter

bescherming van de belangen van de omwonenden, strenger zijn dan het beleid voorschrijft.

De conclusie is dat de rechtbank met juistheid heeft geoordeeld dat de burgemeester in redelijkheid de evenementenvergunning heeft kunnen verlenen. [...]

[ECLI:NL:RVS:2020:2277](https://ecli.nl/RVS:2020:2277)

JnB2020, 738

MK ABRS, 23-09-2020, 201908266/1/A3

burgemeester van Utrecht, appellant.

Algemene wet bestuursrecht (Awb) 1:3, 4:84

Algemene plaatselijke verordening Utrecht 2010 (Apv) 2:46

Beleidsregel sluiting van voor het publiek openstaande gebouwen

APV. OPENBARE ORDE. BELEIDSREGELS. De burgemeester betoogt terecht dat de vraag of hij over de bevoegdheid beschikt om krachtens artikel 2:46, eerste lid, van de Apv tot sluiting over te gaan, moet worden beantwoord aan de hand van de Apv en de toelichting daarop. Dit neemt echter niet weg dat de burgemeester op grond van artikel 4:84 van de Awb moet handelen overeenkomstig de Beleidsregel. De Beleidsregel bevat regels waaraan de burgemeester zich dus moet houden bij het gebruiken van de in artikel 2:46, eerste lid, van de Apv neergelegde bevoegdheid

[...] Bij besluit van [...] heeft de burgemeester gelast het bedrijfspand aan de [locatie] [...] gedurende twaalf maanden in zijn geheel te (laten) sluiten.

[...] 4. De burgemeester betoogt dat de rechtbank ten onrechte heeft overwogen dat hij artikel 2:46, eerste lid, van de Apv niet mocht toepassen. Volgens de burgemeester is de rechtbank er bij haar toetsing ten onrechte van uitgegaan dat zich al strafbare feiten of concrete schendingen van de openbare orde moeten hebben voorgedaan om krachtens dit artikel tot sluiting te kunnen overgaan. Uit de toelichting op artikel 2:46, eerste lid, volgt duidelijk dat dit niet is vereist. De door de rechtbank bij haar oordeel betrokken Beleidsregel kan hierin geen verandering brengen. De Beleidsregel is namelijk niet beslissend voor het beantwoorden van de vraag of de burgemeester bevoegd was om tot sluiting over te gaan. Die vraag moet uitsluitend worden beantwoord aan de hand van de Apv en de toelichting daarop, aldus de burgemeester.

[...] 4.1. Artikel 2:46, eerste lid, van de Apv, luidt:

"De burgemeester kan een voor het publiek openstaand gebouw of een bij dat gebouw behorend erf als bedoeld in artikel 174 van de Gemeentewet, of voor het publiek openstaande gebouwen en/of de daarbij behorende erven in bepaald gebied, in het belang van de openbare orde, veiligheid, gezondheid of zedelijkheid of als er naar zijn oordeel sprake is van bijzondere omstandigheden voor een bepaalde duur geheel of gedeeltelijk sluiten."

4.2. In de toelichting op artikel 2:46, eerste lid, van de Apv staat: [...]

4.3. Volgens deze toelichting is voor de toepassing van artikel 2:46, eerste lid, van de Apv vereist dat de burgemeester aannemelijk maakt dat concreet voorzienbaar is dat de openbare orde zal worden verstoord. De burgemeester betoogt daarom terecht dat

volgens deze toelichting niet is vereist dat zich al een concrete verstoring van de openbare orde heeft voorgedaan.

De burgemeester betoogt ook terecht dat volgens deze toelichting niet in alle gevallen is vereist dat er al strafbare feiten zijn gepleegd. Sluiting krachtens artikel 2:46, eerste lid, is ook mogelijk als aannemelijk is dat in of vanuit een gebouw activiteiten plaatsvinden die een gevaar opleveren voor de openbare orde.

In zoverre slaagt het betoog van de burgemeester.

4.4. De burgemeester betoogt verder terecht dat de vraag of hij over de bevoegdheid beschikt om krachtens artikel 2:46, eerste lid, van de Apv tot sluiting over te gaan, moet worden beantwoord aan de hand van de Apv en de toelichting daarop.

Dit neemt echter niet weg dat de burgemeester op grond van artikel 4:84 van de Algemene wet bestuursrecht moet handelen overeenkomstig de Beleidsregel. De Beleidsregel bevat regels waaraan de burgemeester zich dus moet houden bij het gebruiken van de in artikel 2:46, eerste lid, van de Apv neergelegde bevoegdheid. [...]

[...] 4.6. In de Beleidsregel heeft de burgemeester vastgelegd dat hij de in artikel 2:46, eerste lid, van de Apv neergelegde bevoegdheid gebruikt in situaties waarin de openbare orde al is verstoord. Met de sluiting wordt immers beoogd de openbare orde te herstellen. De rechtbank is er bij haar toetsing daarom terecht van uitgegaan dat om tot sluiting te kunnen overgaan is vereist dat zich al een concrete verstoring van de openbare orde heeft voorgedaan. De burgemeester erkent dat deze situatie zich niet voordoet. Dit betekent dat de rechtbank terecht heeft overwogen dat de burgemeester artikel 2:46, eerste lid, van de Apv niet mocht toepassen. [...]

[ECLI:NL:RVS:2020:2282](https://www.eclis.nl/rvs/2020/2282)

Zie in dit verband ook de samenvatting van deze uitspraak onder het kopje "Algemeen bestuursrecht" (JnB2020, 729).

[Naar inhoudsopgave](#)

Paspoortwet

JnB2020, 739

MK ABRS, 23-09-2020, 202000248/1/V6

staatssecretaris van Justitie en Veiligheid.

EVRM 8

VWEU 20

Verblijfsrichtlijn 3, 7, 16

RWN 8

PASPOORTWET. Bedenkingen tegen verblijf voor onbepaalde tijd in Nederland. Van belang is of het verblijfsrecht een tijdelijk of een niet-tijdelijk karakter heeft. Een Chavez-Vilchez verblijfsrecht is een afgeleid recht met een tijdelijk karakter dat niet kan leiden tot een duurzaam verblijfsrecht.

3.2. Gelet op 3.1 en de Handleiding RWN moet de staatssecretaris in het kader van een naturalisatieverzoek aan de hand van het aan de verzoeker verleende verblijfsrecht

beoordelen of bedenkingen bestaan tegen het verblijf voor onbepaalde tijd in Nederland. Daarbij is van belang of het verblijfsrecht een tijdelijk of een niet-tijdelijk karakter heeft. Deze beoordeling strekt verder dan alleen de vraag of er een contra-indicatie is tegen het verblijf voor onbepaalde tijd, zoals [appellant] betoogt. In bijlage 7 van de toelichting op artikel 8, eerste lid, aanhef en onder b, van de RWN, vervat in de Handleiding RWN, staat een aantal categorieën beschreven waarbij geen bedenkingen bestaan als hiervoor bedoeld. De rechtbank heeft deze bijlage - en in het bijzonder de passage die ziet op familieleden van een burger van de Unie - dus terecht bij haar beoordeling betrokken. Dat pas met ingang van 1 juli 2019 in de Handleiding RWN expliciet is beschreven hoe een Chavez-Vilchez verblijfsrecht moet worden geduid in het licht van artikel 8, eerste lid, aanhef en onder b, van de RWN, betekent niet dat op dit punt een beleidswijziging heeft plaatsgevonden en maakt niet dat de staatssecretaris de aard van het verblijfsrecht van [appellant] niet mocht beoordelen. Ter zitting heeft de staatssecretaris toegelicht dat hij dit verblijfsrecht ook vóór 1 juli 2019 steeds heeft aangemerkt als tijdelijk. Ook kan hieruit niet worden afgeleid dat wanneer een bepaald verblijfsrecht niet in de Handleiding RWN beschreven staat, de staatssecretaris ervan moet uitgaan dat dit verblijfsrecht een niet-tijdelijk karakter heeft.[...]

4.2. Uit de jurisprudentie van het Hof volgt dat een Chavez-Vilchez verblijfsrecht een afgeleid verblijfsrecht is dat als doel heeft om te voorkomen dat een burger van de Unie geen gebruik kan maken van de rechten die horen bij het Unieburgerschap. Het verblijfsrecht van [appellant] is daarmee alleen gebaseerd op de afhankelijkheidsrelatie met zijn minderjarige Nederlandse kind. Hoewel [appellant] terecht betoogt dat het verblijfsrecht lang kan voortduren, eindigt dit in beginsel zodra het kind meerderjarig wordt of zodra het kind niet langer afhankelijk is van de zorg van [appellant]. Op voorhand staat dus vast dat het verblijfsrecht een tijdelijk karakter heeft, zoals ook de rechtbank terecht heeft overwogen.

De vergelijking met het verblijfsrecht voor de uitoefening van gezinsleven op basis van artikel 8 van het EVRM gaat niet op. Dat verblijfsrecht is, in tegenstelling tot een Chavez-Vilchez verblijfsrecht, gebaseerd op eigen rechten die de desbetreffende vreemdeling heeft op bescherming van het familie- of gezinsleven en heeft geen inherent tijdelijk karakter. [...]

Verder heeft de rechtbank terecht overwogen dat het verblijfsrecht van [appellant] niet vergelijkbaar is met een duurzaam verblijfsrecht in de zin van de Verblijfsrichtlijn. [...]

Hieruit volgt volgens het Hof dat alleen de perioden van verblijf van de bedoelde familieleden waarin zij voldoen aan de vereisten van artikel 7, tweede lid, van de Verblijfsrichtlijn, in aanmerking kunnen worden genomen voor de verkrijging van een duurzaam verblijfsrecht. Vergelijk de uitspraak van de Afdeling van 2 mei 2018 ([ECLI:NL:RVS:2018:1490](#)). Aangezien niet is vastgesteld dat [appellant] gedurende bepaalde perioden heeft voldaan aan deze vereisten, heeft hij geen duurzaam verblijfsrecht verworven.

Dat de Handleiding RWN in dit geval geen ruimte biedt om een belangenafweging te maken acht de Afdeling gelet op de aard van een Chavez-Vilchez verblijfsrecht niet onredelijk. Zoals hiervoor is overwogen is dit verblijfsrecht een afgeleid recht met een tijdelijk karakter dat niet kan leiden tot een duurzaam verblijfsrecht. De RWN biedt de

staatssecretaris niet de mogelijkheid om door middel van een belangenafweging af te wijken van het wettelijk vereiste van geen bedenkingen tegen verblijf voor onbepaalde tijd in Nederland.

Gelet op wat hiervoor is overwogen heeft de rechtbank terecht geoordeeld dat de staatssecretaris het verzoek terecht heeft afgewezen. Het als tijdelijk aanmerken van zijn verblijfsrecht is niet in strijd met het verbod van willekeur.

[ECLI:NL:RVS:2020:2272](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Wet tijdelijk huisverbod

JnB2020, 740

ABRS, 23-09-2020, 202000540/1/A3

burgemeester van Den Haag.

Wet tijdelijk huisverbod 2, 9

WET TIJDELIJK HUISVERBOD. Zoals de Afdeling eerder heeft overwogen (uitspraak van 9 maart 2016, [ECLI:NL:RVS:2016:599](#)), volgt uit de tekst van artikel 2, eerste lid, van de Wth en de geschiedenis van de totstandkoming van de wet dat een tijdelijk huisverbod alleen kan worden opgelegd aan degene die in het huis waarvoor dat verbod geldt, woont of gedeeltelijk woont. Zo is in de memorie van toelichting bij deze bepaling vermeld dat erin wordt voorzien dat ook aan iemand die slechts een gedeelte van de week bij diens partner verblijft toch een huisverbod kan worden opgelegd (Kamerstukken II 2005/06, 30 657, nr. 3, blz. 19). Het anders dan incidenteel verblijven als bedoeld in artikel 2, eerste lid, ziet, gelet op de tekst van dat artikel, op één of meer andere personen die in het huis waarvoor het verbod geldt, verblijf hebben dan de uithuisgeplaatste.

De Afdeling wijst het verzoek om schadevergoeding af.

[ECLI:NL:RVS:2020:2279](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Vreemdelingenrecht

Asiel

JnB2020, 741

MK ABRs, 21-09-2020, 202003555/1/V3

staatssecretaris van Justitie en Veiligheid.

Awb 3:2

ASIEL. Lhbt-gemeenschap in Rusland. De staatssecretaris heeft in dit geval ten onrechte nagelaten om tijdens het aanmeldgehoor verder navraag te doen naar de duurzaamheid van de relatie van de vreemdeling met haar partner.

4. De rechtbank heeft ten onrechte overwogen dat de staatssecretaris zich terecht op het standpunt heeft gesteld dat de partner van de vreemdeling geen gezinslid is omdat de vreemdeling hun relatie niet heeft aangetoond. Gelet op de omstandigheden die de vreemdeling in het gehoor naar voren heeft gebracht, daarbij mede in achtgenomen de moeilijke omstandigheden waarin mensen binnen de lhbt-gemeenschap in Rusland verkeren, was het aan de staatssecretaris om tijdens het aanmeldgehoor verder navraag te doen naar de duurzaamheid van de relatie van de vreemdeling met haar partner. De staatssecretaris heeft nagelaten de vreemdeling nadere vragen te stellen over hoe zij in Rusland haar relatie heeft kunnen onderhouden. Dat had de staatssecretaris wel moeten doen omdat de vreemdeling heeft verklaard dat haar ouders en echtgenoot tegen haar relatie zijn en dat het voor haar niet mogelijk is om in Rusland met haar partner samen te wonen. Die omstandigheden zijn op zichzelf niet voldoende voor de aanname dat de relatie met haar partner niet duurzaam is. De staatssecretaris heeft het besluit van 30 april 2020 daarom in strijd met artikel 3:2 van de Awb niet zorgvuldig voorbereid.

[ECLI:NL:RVS:2020:2261](#)

JnB2020, 742

MK ABRS, 23-09-2020, 201904869/1/V2

staatssecretaris van Justitie en Veiligheid.

Vw 2000 31

ASIEL. OPVOLGENDE ASIELAANVRAAG. De vreemdeling is gehouden om een volledige aanvraag in te dienen. Hij moet daarom, in lijn met de uitgangspunten van artikel 31, eerste tot en met derde lid, van de Vw 2000, de documenten waarover hij beschikt en die zijn aanvraag kunnen onderbouwen aanleveren. Dat staat los van de vraag of hij die zelf relevant acht voor de beoordeling van zijn aanvraag. Anders dan de rechtbank heeft overwogen hoefde de staatssecretaris niet nader te motiveren waarom deze stukken van wezenlijk belang zijn voor de aanvraag. Omdat de vreemdeling de stukken zelf noemt en deze volgens hem slaan op nieuwe gebeurtenissen die duidelijk maken dat uitvoering is gegeven aan de door hem gestelde bedreigingen, is het wezenlijk belang van die ontbrekende stukken gegeven. De Afdeling verwijst naar haar uitspraak van 12 maart 2019, [ECLI:NL:RVS:2019:828](#), onder 2. Deze stukken had de vreemdeling bovendien, zoals de staatssecretaris terecht aanvoert, uit eigen beweging moeten overleggen om zo een efficiënte behandeling van de aanvraag mogelijk te maken.

[ECLI:NL:RVS:2020:2285](#)

JnB2020, 743

Rechtbank Den Haag, zittingsplaats Roermond, 22-09-2020, NL19.28947

staatssecretaris van Justitie en Veiligheid.

Vw 2000 44 lid 2

ASIEL. Ingangsdatum asielvergunning. Verweerder heeft naar het oordeel van de rechtbank niet deugdelijk gemotiveerd waarom het moment van de wijziging van het landenbeleid doorslaggevend is voor de ingangsdatum van de

asielvergunning. Daarvoor is immers van belang of uit de wijziging van het landenbeleid blijkt of er zich al eerder feiten en omstandigheden voordeden op grond waarvan aan eiser een asielvergunning had moeten worden verstrekt. Verweerder dient te motiveren waarom uit het algemeen ambtsbericht (of uit andere bronnen die aan de wijziging van het landenbeleid ten grondslag hebben gelegen) blijkt dat pas tijdens de procedure over de laatste asielaanvraag reden is ontstaan voor inwilliging van de aanvraag. De periode die in het algemeen ambtsbericht wordt besproken overlapt immers de periode van de eerste asielprocedure, zodat niet is uitgesloten dat de omstandigheden die reden waren voor wijziging van het landenbeleid zich reeds voordeden ten tijde van de eerste asielprocedure. Verweerder kan niet volstaan met de stelling dat er geen 'kantelpunt' kan worden vastgesteld en dat daarom van de datum van de wijziging van het landenbeleid moet worden uitgegaan.

[ECLI:NL:RBDHA:2020:9166](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Unieburgers

JnB2020, 744

MK ABRS, 21-09-2020, 201909148/1/V3

staatssecretaris van Justitie en Veiligheid.

VWEU 21

UNIEBURGERS. AFGELEID VERBLIJFSRECHT. De vreemdeling heeft in beroep, net als in bezwaar en bij de aanvraag, aangevoerd dat één van haar dochters de Franse nationaliteit heeft, dat zij in Nederland een baan heeft waaruit zij voldoende inkomen ontvangt en dat zij daarmee voorziet in het levensonderhoud van haar dochter. De rechtbank heeft dit betoog ten onrechte niet opgevat als een beroep op artikel 21 van het VWEU en het arrest Zhu en Chen [red: [ECLI:EU:C:2004:639](#)]. Zij heeft niet onderkend dat de staatssecretaris ten onrechte niet heeft beoordeeld of de vreemdeling op basis hiervan in aanmerking komt voor een afgeleid verblijfsrecht. Door zich slechts op het standpunt te stellen dat de vreemdeling, als zij het verblijfsrecht als economisch niet-actieve gemeenschapsonderdaan van haar dochter beoordeeld wil zien, hiervoor een aparte aanvraag moet indienen, heeft de staatssecretaris een te beperkt toetsingskader gehanteerd. De rechtbank heeft dus niet onderkend dat de staatssecretaris het besluit van 28 mei 2019 in strijd met artikel 7:12, eerste lid, van de Awb, ondeugdelijk heeft gemotiveerd.

[ECLI:NL:RVS:2020:2258](#)

JnB2020, 745

Rechtbank Den Haag, zittingsplaats Utrecht, 10-09-2020 (publ. 18-09-2020), AWB 19/5840

staatssecretaris van Justitie en Veiligheid.

VWEU 20

UNIEBURGERS. PREJUDICIËLE VERWIJZING. In deze verwijzingsuitspraak is de vraag aan de orde of artikel 20 van het VWEU zo moet worden uitgelegd, dat het zich ertegen verzet dat een lidstaat aan een derdelander, wanneer die zijn minderjarige kind, burger van de Unie, ten laste heeft en wanneer die minderjarige zich ten opzichte van die derdelander in een daadwerkelijke afhankelijkheidsverhouding bevindt, het recht van verblijf ontzegt in de lidstaat waar de minderjarige Unieburger de nationaliteit van bezit, terwijl de minderjarige Unieburger zich buiten het grondgebied van die lidstaat dan wel de Unie bevindt en/of zich daar nooit heeft bevonden, waardoor de minderjarige Unieburger feitelijk de toegang tot het grondgebied van de Unie wordt ontzegd.

De rechtbank:

- verzoekt het HvJEU bij wijze van prejudiciële beslissing als bedoeld in artikel 267 van het VWEU antwoord te geven op de volgende vragen:

I. Moet artikel 20 van het VWEU aldus worden uitgelegd, dat het zich ertegen verzet dat een lidstaat aan een derdelander, wanneer die zijn minderjarige kind, burger van de Unie, ten laste heeft en wanneer die minderjarige zich ten opzichte van die derdelander in een daadwerkelijke afhankelijkheidsverhouding bevindt, het recht van verblijf ontzegt in de lidstaat waar de minderjarige Unieburger de nationaliteit van bezit, terwijl de minderjarige Unieburger zich buiten het grondgebied van die lidstaat dan wel de Unie bevindt en/of zich nooit op het grondgebied van de Unie heeft bevonden, waardoor de minderjarige Unieburger feitelijk de toegang tot het grondgebied van de Unie wordt ontzegd?

II. (a) Moeten (minderjarige) Unieburgers een belang bij de uitoefening van de rechten die zij hebben op grond van het burgerschap van de Unie stellen of aannemelijk maken?
(b) Kan in dit verband een rol spelen dat minderjarige Unieburgers in de regel niet zelfstandig hun rechten kunnen doen gelden en zelf geen zeggenschap hebben over hun verblijfplaats, maar daarin afhankelijk zijn van hun ouder(s) en dat dit met zich mee zou kunnen brengen dat namens een minderjarige Unieburger aanspraak wordt gemaakt op de uitoefening van zijn rechten als Unieburger, terwijl dat misschien in strijd zou zijn met zijn andere belangen zoals bedoeld in onder meer het arrest Chavez-Vilchez?
(c) Zijn die rechten absoluut, in die zin dat daartegen geen belemmeringen mogen worden opgeworpen of dat voor de lidstaat waarvan de (minderjarige) Unieburger de nationaliteit bezit zelfs een positieve verplichting bestaat om de uitoefening van die rechten mogelijk te maken?

III. (a) Komt bij de beoordeling of sprake is van een afhankelijkheidsrelatie zoals in I. is bedoeld, doorslaggevende betekenis toe aan de vraag of de ouder, derdelander, vóór de aanvraag of vóór het besluit waarbij hem verblijfsrecht wordt geweigerd dan wel vóór het moment waarop een (nationale) rechterlijke instantie moet beslissen in een vanwege die weigering gevoerde juridische procedure, wel of niet de dagelijkse zorg had voor de minderjarige Unieburger, en of er anderen zijn die deze zorg in het verleden op zich hebben genomen en/of deze op zich kunnen (blijven) nemen?

(b) Kan in dit verband van de minderjarige Unieburger worden verlangd dat hij, teneinde

zijn Unierechten daadwerkelijk uit te kunnen oefenen, zich op het grondgebied van de Unie vestigt bij zijn andere ouder, die burger is van de Unie, die mogelijk niet langer het gezag heeft over de minderjarige??

(c) Zo ja, maakt het hierbij verschil of die ouder wel of niet het gezag en/of de wettelijke, financiële of affectieve last heeft (gehad) over de minderjarige en wel of niet bereid is deze last(en) en/of de zorg voor de minderjarige op zich te nemen?

(d) indien zou komen vast te staan dat de ouder, derdelander, het eenhoofdige gezag heeft over de minderjarige Unieburger, betekent dit dan dat minder gewicht toekomt aan de vraag naar de wettelijke, financiële en/of affectieve last?

[ECLI:NL:RBDHA:2020:9077](https://eur-lex.europa.eu/eli/nl/rbdha/2020/9077)

[Naar inhoudsopgave](#)

Richtlijnen en verordeningen

JnB2020, 746

HvJEU (Vijfde kamer), 17-09-2020, C-806/18

JZ

Richtlijn 2008/115/EG 11

TERUGKEERRICHTLIJN. Strafzaak. Onderdaan van een derde land jegens wie een inreisverbod is uitgevaardigd, maar die de betrokken lidstaat nooit heeft verlaten.

Richtlijn 2008/115/EG [Terugkeerrichtlijn], met name artikel 11 ervan, moet aldus worden uitgelegd dat zij zich niet verzet tegen een wettelijke regeling van een lidstaat die bepaalt dat een gevangenisstraf kan worden opgelegd aan een illegaal verblijvende derdelander jegens wie de stappen van de bij die richtlijn ingestelde terugkeerprocedure zijn doorlopen zonder dat de betrokkene het grondgebied van de lidstaten daadwerkelijk heeft verlaten, wanneer het strafbaar gestelde gedrag is omschreven als illegaal verblijf terwijl de betrokkene kennis heeft van een inreisverbod dat is uitgevaardigd met name vanwege de strafrechtelijke antecedenten van de betrokkene of vanwege het gevaar dat hij vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid, mits het strafbaar gestelde gedrag niet is omschreven door verwijzing naar schending van dat inreisverbod en deze regeling voldoende toegankelijk en nauwkeurig is en de toepassing ervan voldoende voorzienbaar is, teneinde willekeur te voorkomen. Het staat aan de verwijzende rechter om dit na te gaan.

[ECLI:EU:C:2020:724](https://eur-lex.europa.eu/eli/eu/c/2020/724)

JnB2020, 747

VZR Rechtbank Den Haag, zittingsplaats Haarlem, 16-09-2020 (publ. 22-09-2020), AWB 20/6986

staatssecretaris van Justitie en Veiligheid.

Verordening (EU) Nr. 604/2013 27 lid 3 c, 29 lid 1

DUBLINVERORDENING. Bezwaar in een reguliere procedure schort de overdrachtstermijn van zes maanden op grond van de Dublinverordening niet op.

5.4 Naar het voorlopig oordeel van de voorzieningenrechter wordt, anders dan verweerder stelt, de overdrachtstermijn door het indienen van een bezwaarschrift tegen de afwijzing van de aanvraag voor een reguliere verblijfsvergunning niet opgeschort. Artikel 29, eerste lid, dat verwijst naar artikel 27, derde lid, aanhef en onder c, van de Dublinverordening heeft naar het voorlopig oordeel van de voorzieningenrechter betrekking op rechtsmiddelen die zijn aangewend tegen het overdrachtsbesluit zelf of die hebben geleid tot een voorlopige voorziening waarbij de feitelijke overdracht door de voorzieningenrechter is verboden. Een bezwaarschrift in een reguliere procedure betreft niet een rechtsmiddel tegen het overdrachtsbesluit en evenmin een getroffen voorlopige voorziening.

Dat verweerder in zijn beleid (paragraaf B.1/7.2 van de Vc) heeft opgenomen dat het bezwaar tegen de afwijzing van een verblijfsvergunning regulier (mede) opschortende werking van het overdrachtsbesluit, zoals bedoeld in artikel 27, derde lid, van de Dublinverordening tot gevolg heeft, maakt het voorgaande niet anders. Naar het voorlopig oordeel van de voorzieningenrechter ontbreekt daarvoor een wettelijke grondslag. De voorzieningenrechter ziet zich in dit oordeel gesteund door de uitspraken van deze rechtbank en zittingsplaats van 2 juli 2020 (NL20.10197), zittingsplaats Arnhem van 20 maart 2020 (ECLI:NL:RBGEL:2020:1942) [red: [ECLI:NL:RBDHA:2020:2498](#)], zittingsplaats Zwolle van 1 september 2020 (ECLI:NL:ROVE:2020:2868) [red: [ECLI:NL:RBDHA:2020:8566](#)] en zittingsplaats Amsterdam van 16 juli 2020 (ECLI:RBAMS:2020:3482) [red: [ECLI:NL:RBDHA:2020:9182](#)].

Naar het voorlopig oordeel van de voorzieningenrechter is er dan ook geen juridische grondslag (meer) om verzoekster op grond van de Dublinverordening aan Zweden over te dragen.

6. De voorzieningenrechter is daarom van oordeel dat het bezwaar tegen de feitelijke overdracht aan Zweden redelijke kans van slagen heeft. Zij wijst het verzoek om een voorlopige voorziening dan ook toe. De voorzieningenrechter bepaalt dat verzoekster niet wordt overgedragen aan Zweden totdat op haar bezwaar is beslist.

[ECLI:NL:RBDHA:2020:9164](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Vreemdelingenbewaring

JnB2020, 748

Rechtbank Den Haag, zittingsplaats Haarlem, 17-09-2020 (publ. 18-09-2020), NL20.16134

staatssecretaris van Justitie en Veiligheid.

Vw 2000 59 lid 1 a

VREEMDELINGENBEWARING. VERVOLGBEROEP. Verweerder heeft ten onrechte geen verzwaarde belangenafweging verricht na verstrijken termijn van zes maanden.

5.4 Verweerder stelt zich op het standpunt dat in dit geval nog geen verzwaarde belangenafweging hoeft te worden gemaakt, omdat eiser nog geen zes maanden in bewaring zit. De periode van zes maanden is in het geval van eiser begonnen op 12 mei 2020, zijnde de datum dat hem een bewaringsmaatregel is opgelegd met het oog op uitzetting, op grond van artikel 59, eerste lid, aanhef en onder a, van de Vw. Volgens verweerder volgt uit het beleid in paragraaf A5/6.8 van de Vc dat de periode van inbewaringstelling die niet de uitzetting als doel heeft, niet mee telt. De rechtbank volgt dit standpunt niet. Deze redenering van verweerder is van toepassing als sprake is van een verlengingsbesluit als bedoeld in artikel 59, zesde lid, van de Vw. Daarvan is hier geen sprake. Zoals volgt uit het beleid in paragraaf A5/6.8 van de Vc moet de periode van inbewaringstelling, ongeacht de grondslagen, worden betrokken bij de kenbare belangenafweging na zes maanden in bewaringstelling. Verweerders verwijzing naar de uitspraak van de Afdeling van 4 juli 2018 [[ECLI:NL:RVS:2018:2248](#)] brengt de rechtbank niet tot een ander oordeel, omdat deze uitspraak betrekking heeft op een verlengingsbesluit.

5.5 Nu er geen kenbare verzwaarde belangenafweging is gemaakt, is de inbewaringstelling van eiser vanaf het moment van het verstrijken van de zesmaandentermijn onrechtmatig.

[ECLI:NL:RBDHA:2020:9095](#)

[Naar inhoudsopgave](#)